

Tea Time

De knopendoos van mijn moeder

Eerlijk gezegd was ik de knopendoos al heel lang vergeten, maar door de afscheidsdienst na het overlijden van mijn moeder kwam hij weer in mijn bewustzijn.

We vulden de rieten koffermannen, die tijdens haar eerste levensdagen als wieg fungeerde, met voorwerpen die voor haar en ons van betekenis waren.

Zo lag de koffer vol met spullen die haar leven symboliseerden.

Een prachtig eerste jasje voor mijn zus door armoede gemaakt van oude jassen van haar broers, boodschappenboekjes, herinneringen aan reizen, brieven, stofdoeken, in de beginjaren 50 geborduurde lappen van schoolopdrachten, het kerstverhaal wat ze ieder jaar voorlas en de knopendoos.

Zo vertelden we kriskras over haar leven, grabbelend uit haar geboortewieg mand, als een mozaïek van Gaudí waar ze zo van hield.

Armoede of rijkdom?

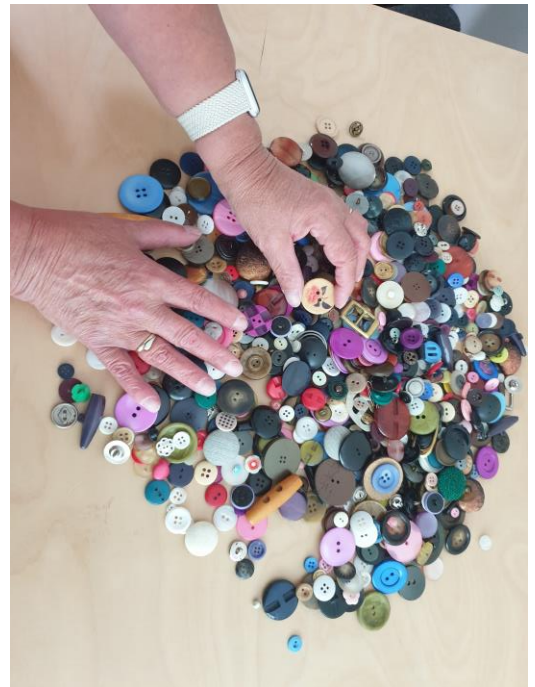
Mijn moeder was een zeer goede coupeuse en voor haar 5 kinderen, waarvan 4 meiden, naaide ze bijna alle kleren. Enerzijds uit noodzaak, maar ook omdat ze ervan genoot als wij op een rijtje in prachtige jurkjes voor haar liepen op zondag.

Tot diep in de nacht zat ze vaak achter de snorrende machine en alles werd keurig afgewerkt met mooie details. Wanneer ze met mij naar het ziekenhuis was geweest, gingen we regelmatig over de markt voor nieuwe stofjes en knopen voor we in de bus naar huis gingen.

Ik keerde regelmatig de doos om op tafel om een enkel knoopje te vinden die ergens op moest.

Met mijn handen door de berg knopen en ze dan op kleur en grootte sorteren, de bijzondere exemplaren apart leggen om te voelen en bekijken om dan die ene te vinden die perfect zou zijn voor dat moment.

Ik kon er uren van genieten.

Later toen ik groot was

Toen, op enig moment is de knopendoos in mijn bezit gekomen.

Mijn moeder maakte al jaren geen kleren meer en de grote kast met naaimachine bleef nog jarenlang ongebruikt in een slaapkamer staan.

De knopendoos ging naar mij want ik zag wel mogelijkheden.

Het talent voor kleren naaien heb ik niet van mijn moeder geërfd al heb ik het wel geprobeerd.

De naailes juf heeft me destijds nog net niet geroyeerd omdat ik me nooit aan de voorschriften hield. Met haken en breien kon ik beter uit de voeten en had ik meer ruimte om van patronen af te wijken.

De knopen werden personen

Toen ik mijn kindercoach en opvoedcoach praktijk startte, liet ik kinderen en ouders vaak hun verhaal vertellen met behulp van materialen.

Coaches leerden duplo poppetjes gebruiken, maar voor mij was dit te specifiek en ik merkte dat de aandacht meer naar de poppetjes ging dan naar het verhaal.

Voor kinderen gebruikte ik daarom edelsteentjes en ouders zette ik de knopendoos voor de neus.

Het is altijd weer heel bijzonder hoe een simpele knoop tot leven komt in een verhaal over een ouder, een kind of een partner. De kleur, de grootte, de vorm, een beschadiging, een parelmoer laagje, alles krijgt een extra betekenis in relatie tot de persoon en er komen onvermoede en onverwachte details aan de orde waar mensen soms zelf van schrikken.

Alleen al het proces van het uitzoeken van het juiste knoopje voor de juiste persoon is prachtig en verstillend om te volgen.

Ondertussen krijg ik een inkijkje in wat er mogelijk kan spelen in de onderstroom van een gezin of familie door de plek die iedereen krijgt.

Hierdoor kan ik de theorie koppelen aan de praktijk en de vragen stellen die nodig zijn terwijl we ogenschijnlijk bezig zijn met een aantal knopen.

**Het is altijd
weer heel
bijzonder hoe
een simpele
knoop tot
leven komt in
een verhaal
over een
ouder, een
kind of een
partner.**

Ik ga de knopen weer gebruiken

Nu de knopendoos weer tevoorschijn is gekomen, ga ik deze weer inzetten.

Ook al coach ik al een poos geen ouders meer in mijn praktijk, voor de opleiding kan ik ze naast de houten poppetjes die daarvoor heel praktisch bleken te zijn, ook prima gebruiken.

Het contextuele en systemische denken is tenslotte één van de belangrijkste basistheorieën in de opleiding kindercoach en opvoedcoach.

In iedere hulpvraag en casus komt loyaliteit en geven van kinderen naar voren omdat het de spel is waar het om draait.

Het is wat mij steeds opnieuw raakt en waar wij professionals nog heel veel hebben te brengen!

Niet alleen maakt de gedachte aan de knopendoos mij blij, maar ik zie zoveel andere mogelijkheden die ik de deelnemers aan de opleidingen kan aanreiken om een simpele knoop als coaching tool te gebruiken.

Want dat is precies de kracht van mijn opleidingen: theorie vertalen naar praktische tools om kind en ouders een stap verder te helpen.

Ik ben dankbaar dat ik daar een rol in mag spelen.

Welke tools gebruik jij in gesprekken met ouders, jongeren, kinderen of gezinnen?

